Bibel och Bekännelse

Nr 4 2010 – årgång 24. Lutherska Bekännelsekyrkans tidning

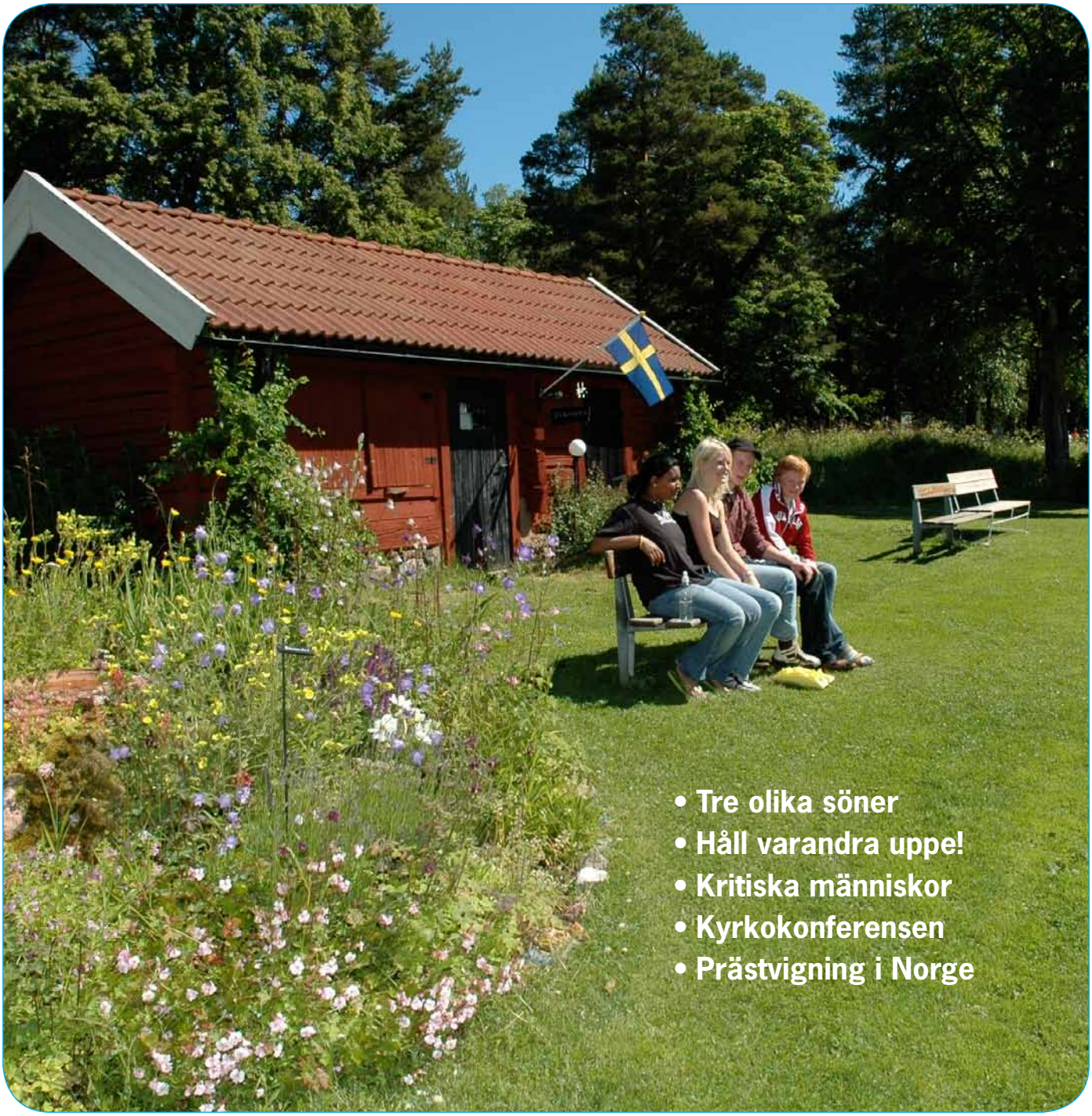

- Tre olika söner
- Håll varandra uppe!
- Kritiska människor
- Kyrkokonferensen
- Prästvigning i Norge

BIBEL OCH BEKÄNNELSE
Lutherska Bekännelsekyrkans tidning.
Utkommer med 5 nummer om året.
Redaktion:
Ingvar Adriansson (red.), Øyvind Edvardsen, Birgitta Erlandsson, Gunilla Hedkvist.
Redaktionens adress:
Bibel och Bekännelse, c/o Adriansson, Släntvägen 10, 33135 Värnamo,
e-mail: in.adriansson@bredband.net
Redaktionssekreterare: Birgitta Erlandsson, e-mail: b-erlandsson@tele2.se
Expedition: Eivor och Kerstin Waljö, Lärkvägen 21, 33197 Värnamo,
e-mail: waljo@tanno.se
Internet: www.bekannelse.se, www.lbk.cc
Prenumerationsavgift 150 kr per år och gåvor till tidningen: LBKs postgiro 22 73 36-5. Från utlandet: IBAN: SE 07 9500 0099 6042 0227 3365. BIC: NDEASESS. Ange "pren." resp. "gåva till BoB" samt namn och adress.

LUTHERSKA BEKÄNNELSE-KYRKAN (LBK)

• Lutherska Bekännelsekyrkan är en evangelisk luthersk kyrka som tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda. Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår kyrkas existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

• Vår kyrkas tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära. Vi tror att Bibeln ska läsas utifrån dess egna anspråk och karaktär. Poesi ska läsas som poesi, historia som historia och så vidare.

• Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår kyrkas enda grundval: Bibeln.

• Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

• LBK delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av ett tjugotal kyrkor runtom i världen, bland annat Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod och Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

redaktionellt

Sommaren är kort, det mesta regnar bort. Så låter en av de mest kända sångerna som skvalar i vår radio så här års. Under sommaren ska vi hinna göra så mycket. Det fina vädret inspirerar och entusiasmerar oss på olika sätt. Semestern kommer lägligt med vila och återhämtning. Vi kristna ser också fram emot sommarläger där vi får träffa bröder och systrar för att uppbygga varandra kring vår allra heligaste tro. Själv hade jag inte möjlighet att vara med i år på Hjälmargården men jag har bara hört positiva röster från årets läger. Prägeln på årets konferens var ungdomlig och en smula internationell. Andreas från Sachsen i Tyskland, John från Texas och Øyvind från Norge är ingen dålig talarlista i vår lilla kyrka.

Det jag själv upplever och många med mig på dessa läger är att den kristna gemenskapen frodas och blomstrar. I vardagen på våra arbetsplatser och skolor möter vi många människor som inte delar vår tro, människor som har en helt annan både moralisk och etisk syn på de flesta livsfrågorna.

Nästan samtidigt med vår konferens på Hjälmargården pågick pridefestivalen i Stockholm. En av det här landets mest erkända människor när det gäller vett och etikett, Magdalena Ribbing, var inbjuden som huvudtalare. Ribbing är duktig på bordsplacering och färger på brudbuketten och nu skulle denna folkvettsexpert också sätta alla homofober på plats.

Frågorna har bytt fokus under åren, säger Ribbing, från middagsbjudningsproblem till mera av hur man ska tala om för äldre släktingar varför de kanske inte ska vänta sig ett traditionellt bröllop. När farmor frågar för tionde gången om inte Lisa funnit någon man så släktträdet kan växa vidare kan Lisa gott svara: "Nej, men jag och min flickvän funderar på att adoptera." Farmor blir kanske lite överraskad, men det kommer hon över menar Magdalena Ribbing.

Vad vi nu ser är att vett och etikett som förr hämtades från Guds skapelseordning helt håller på att utraderas. Vår kyrka har en svår tid när vi ska guida våra ungdomar efter andra etikettsregler. När villervallan sprider sig är det viktigare än någonsin att påminna om Bibelns syn på sjätte budet. Vår kyrka och våra församlingar har Herrens lösning på denna fråga och måste vara den trogen. Vi har inte rätt att kompromissa med Guds ord på någon punkt här. Om vi kompromissar så underminerar vi budskapet om Guds frälsning och sviker och förråder människor som är i nöd. Sådana kompromisser kan bara leda till värre problem eftersom de inte är Guds lösning i denna viktiga fråga.

Under lägret på Hjälmargården höll Peter Öman ett utomordentligt föredrag i detta ämne: "Sex och samlevnad idag – hur påverkas våra barn?" Föredraget finns på vår hemsida www.lbk.cc. Peter har inte Magdalena Ribbings livserfarenhet, men han har något annat som vi inte nog kan värdera. Han har gått i en helt annan skola, den som hämtar sina svar från Bibeln. Redan Mose förstod vikten av detta när Gud sade till honom: *Dessa ord som jag i dag ger dig befallning om, skall du lägga på hjärtat. Du skall inskärpa dem hos dina barn och tala om dem när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du stiger upp.* (5 Mos 6:6-7)

Ingvar Adriansson

Vilken slags son?

Av Andreas Drechsler[1]

”Vad anser ni om detta? En man hade två söner. Han gick till den förste och sade: Min son, gå i dag och arbeta i min vingård. Jag vill inte, svarade han, men ångrade sig sedan och gick. Mannen vände sig då till den andre och sade samma sak. Han svarade: Ja, herre, men han gick inte. Vilken av de båda gjorde som fadern ville?” De svarade: ”Den förste.” Jesus sade till dem: ”Amen säger jag er: Publikaner och horor skall gå in i Guds rike men inte ni. Ty Johannes kom till er på rättfärdighetens väg, men ni trodde inte på honom. Publikaner och horor trodde på honom. Och fastän ni såg det, ångrade ni er inte heller efteråt och trodde på honom.” (Matt. 21:28-32)

Vilken av de båda sönerna skulle du vilja ha som ditt barn? Låt oss tillsammans fundera lite kring vad Jesus berättade i templet. En man uppfostrar två söner. Två barn som är väldigt olika varandra. Vilken av dem skulle du vilja ha?

Jag tror jag kanske skulle föredra den förste. Han är rakt på sak. Han säger vad han tycker. Han låtsas inte om någonting. Han tvekar inte utan är ärlig när han säger: ”Jag vill inte.” Hans humör och utbrott skulle nog vara svåra att ta ibland. Men jag skulle veta vad jag kan förvänta mig från honom. Och ibland blir man överraskad!

[1] Predikan hållen vid LBKs kyrkokonferens 2010. Andreas Drechsler är pastor i Ev.-luth. Frikyrkan i Tyskland.

Vilken av dem skulle DU vilja ha?

Men vänta lite… Man *väljer* inte söner. Man väljer inte sina barn. Man *får* dem. De är som de är. En del säger: Det ligger i generna. Som förälder gör man sitt allra bästa, men trots alla ansträngningar kommer barnen att vara långt ifrån perfekta. Vi har redan talat om den rättframme förste sonen. Men hur är det med den andre?

Han kanske visste hur han skulle le i rätt ögonblick. Han hade lärt sig att säga ”god morgon” och ”tack så mycket”. I kristendomsundervisningen kunde han de rätta svaren. Han hade lärt sig sina bibelverser utantill, fick MVG på alla prov. Men på något sätt fick man som föräldrar känslan av att man inte riktigt kände honom. *”Han öppnar sig inte för mig. Jag kan inte nå hans hjärta. Man får aldrig en kram av honom. När skrattade vi tillsammans sist? Vi har aldrig delat tårar av glädje eller sorg med varandra.”* Nu träffas man bara vid jul, påsk och på någons födelsedag. Och en dag vaknar man plötsligt upp och märker att man har förlorat en son.

Vilken av de båda sönerna skulle du helst velat ha?

Bibeln skildrar många rörande familjeberättelser. Tänk bara på Adam och hans två söner. De hade upplevt samma föräldrars kärlek. Och samma föräldrars synd. Båda hade lärt sig att tillbe Gud. Båda hade lärt sig att offra tackoffer till honom. Allt verkade bra. Tills en dag, när Adam förstod att hans son Abel var död, mördad av sin egen bror. Och mördaren var på flykt och måste gömma sig på grund av sitt hemska brott.

Men vad hade vi förväntat oss? Blev vi förvånade? Det behöver vi inte bli. Det borde inte överraska oss att se att söner och döttrar till syndiga föräldrar också syndar. Vi behöver inte leta länge för att hitta fler exempel på det. Tänk bara tillbaka och fråga dig själv:

Vilken slags son eller dotter är DU? Vilken slags son är JAG?

Jämför ditt eget liv med det som Jesus berättar om. En man och hans två söner. Vi vet inte mer om dem, bara att fadern ger dem ett tydligt uppdrag: *Gå och arbeta!* Är det inte precis vad söner borde göra för sin far? Du går och gör det du ska. Du gör det av kärlek. Du hjälper till med det du kan. Du lyder. Inte som en slav utan som ett älskat barn. Det finns ingenting bättre för en förälder än att ha ett sådant barn.

Men tänk dig nu att du säger till din far: ”Pappa, vet du vad. JAG VILL INTE!” Du säger honom det rakt upp i ansiktet: *”Jag är inte på humör just nu! Jag har annat att göra. Jag har inte lust. Och förresten pappa, varför ska JAG?”*

Börjar du se vart Jesus vill komma med den här berättelsen? Vilken slags son är DU? Ser du dig själv i spegeln när du tänker

på den förste sonen? Jag hör mig själv klaga: *”Gud, varför jag? Varför vill du att JAG ska göra det här? JAG VILL INTE?”* Låter det bekant?

I sådana fall är du i gott sällskap. Kom ihåg Moses ursäkter. Vilken slags son var han? ”Gud, du vet ju att jag inte är någon duktig talare? Det var länge sedan jag satt i skolbänken. Jag vill inte gå till Egypten.” Eller tänk på Jona, den berömde profeten från Gath Hepher. Han bryr sig inte ens om att säga NEJ. Han bara sticker iväg. Tänkte han: *”Gud, du kan inte mena allvar. Jag tror jag har en bättre idé i den här situationen. Det här måste du väl förstå?”*

Vilken slags son är du? *Den förste sonen*, är det kanske du? Jag vet att i mitt hjärta och i mitt arbetsrum har jag ofta tänkt och handlat som han. ”JAG VILL INTE!” Ändå visste jag vad Gud ville att jag skulle göra. Hans vilja är väldigt tydlig. Och därför lyder konsekvensen för dem som säger ”JAG VILL INTE” så här:

”Om ni inte hör HERRENS röst utan är upproriska mot HERRENS befallning, då skall HERRENS hand vara mot er …” (1 Sam. 12:15)

Nu kanske vi väljer att se oss själva som *den andre sonen* istället. Låt oss försöka med det för ett ögonblick. Allt börjar perfekt. Vi ser fadern komma och ropa på oss. Vi räcker genast upp handen: *”Ja, Herre!”* Det är varje skollärares dröm, en ivrig och uppmärksam elev. En frivillig: *”Ta mig Herre – jag kan göra det! Jag kommer inte att svika dig som de andra...”*

Vänta lite. Vad tänker jag på? Hörde du vad jag just sa? Lovade jag inte någonting som jag vet att jag inte kommer att kunna hålla. Räckte jag upp handen bara för att göra intryck och imponera? Eller ljög jag med avsikt? Trodde jag att jag kunde lura min far? *”Han kommer nog inte att kolla så noga…”* Jesus berättar ingenting om sonens motiv. Vi ser bara resultaten: Sonen som sa ”JA – JAG GÖR DET!” – han bryr sig inte ens om att försöka.

Fast det kunde väl ha varit värre. Lovar inte folk saker hela tiden? *Vem bryr sig om det?* … GUD gör det. Gud bryr sig. Gud vill inte bara höra vackra ord och löften. Han är inte nöjd om vi ser bra ut på utsidan. Han ser dig ända in i ditt hjärta. Han vill att du och jag ska leva upp till det vi säger. Han vill ha PERFEKTA SÖNER – FULLKOMMLIGA DÖTTRAR.

Om vi tror att vi kan lura vår himmelske far som den här andre sonen, då är vi fariseer. Koppar och kärl som är rena och polerade på utsidan men fulla av girighet och självupptagenhet. Jesu ord avslöjar våra hjärtans syndiga stolthet:

”Ni liknar vitkalkade gravar. Utanpå ser de vackra ut, men inuti är de fulla av de dödas ben och allt slags orenhet… Utanpå ser ni ut att vara rättfärdiga, men inuti är ni fulla av hyckleri och ondska.” (Matt. 23:25ff)

Så var står vi nu? Vilken slags söner är vi? Bryr vi oss bara om utsidan – den fina och trevliga fasaden, men är mörka och döda inuti? Räcker det för oss med att kunna de rätta svaren i kristendomsundervisningen och på bibelstudierna? Räcker det för oss om våra grannar tycker att vi är sympatiska? Vi kan lura människor men vi kan INTE lura Gud. Och Jesu berättelse handlar om vårt förhållande till HONOM. Gud kan mycket väl skilja ett helhjärtat ”HÄR ÄR JAG” från en trofast son, som till exempel Jesaja, från ett ihåligt fariseiskt ”JA, HERRE” som försöker imponera på Gud med sin egen rättfärdighet: *”Inte skall var och en som säger ’Herre, Herre’ till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja.”* (Matt. 7:21)

Finns det då något hopp för dig och mig - och för alla som är medvetna om att de inte har varit de söner och döttrar de borde vara?

Ja, för det finns inte bara två söner i vår text. Det finns *en tredje SON*. Gud Faderns Son som talar också till oss. Kom ihåg vad Jesus sa: *”Amen säger jag er: Publikaner* (alltså tullindrivare) *och horor skall gå in i Guds rike…”*

Hörde du det? Korrupta tullindrivare och prostituerade… inte trevliga människor och snälla grannar utan tullindrivare och horor ska få gå in i Guds rike. Hur är det möjligt? Hur kan sådana syndare… hur kan syndare som du och jag stå i ett rätt förhållande till Gud? Hur får vi som har misslyckats med att göra hans vilja närma oss den helige Gudens tron?

Vi får närma oss och komma till Gud för att *Guds Son* kom till oss först. Och vilken slags son är Jesus? Han är precis den son vi behövde. Han är Davids Son. Han är Guds Son. Han är den perfekte Sonen som uppfyllde Guds vilja in i minsta detalj. Helt och fullkomligt.

Vilken slags Son är HAN?

Låt oss tänka på det: Jesus behövde inte komma till jorden. Tänk om han hade sagt: JAG VILL INTE! Tänk om Jesus

hade sagt ”JA HERRE”… och det vore allt? - Men så gjorde han inte. Han är inte den sortens son. Han VAR lydig, i liv och i död. Lydig intill slutet. Lydig ända till döden på korset!

Där gav han sitt liv i vårt ställe. Han betalade våra skulder och gottgjorde för alla halvhjärtade *”Ja, Herre”,* för alla brutna löften, allt hyckleri… ja, för alla synder i världen. Allt detta tog han på sig själv. Och Gud behandlade honom, SIN PERFEKTE SON - som vi hade förtjänat att bli behandlade, så att vi skulle bli hans söner och döttrar igen.

Så vilken slags son är du nu?

Du behöver inte gissa: *”Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Alla ni som har blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus.”* (Gal. 3:26). Vad betyder det för dig? Det betyder att du inte behöver vara rädd längre. Du kan ställa dig på led med alla andra syndare som vänder sig till Gud i tron. Bröder och systrar som tryggt kan medge sina fel och bekänna sina misslyckanden, för de vet: Jesus har tagit bort all skuld. Genom honom har vi full och fri förlåtelse och får komma till honom och tjäna honom.

Du behöver inte vara en perfekt son för att vara försonad med Gud. För du har en perfekt Frälsare som låter tullindrivare, horor och dig komma till himlen. För du har blivit ett Guds barn genom tron på Jesus. Han har gett dig och mig sin rättfärdighet. Sin fullkomliga lydnad.

Därför att den perfekte sonen dog och uppstod igen har även du och jag LIVET som Guds döttrar och söner. Och vi får leva vårt liv som ÄLSKADE BARN. Nu och för evigt. Amen.

Barnens egen sångbok:

Mitt hjärta flödar över

innehåller 52 sånger som kan användas både i söndagsskolan, kyrkans barngrupper, barnkörer och hemma.

Här hittar du sånger av många olika slag. Några är enkla sånger för små barn, andra är direkt knutna till särskilda bibelberättelser. Flera sånger handlar om Guds skapelse och tryggheten under Guds beskydd. Sångerna andas glädje över att Jesus är vår Frälsare, vår Herde, vår Vän och vår Försvarare. Honom vill vi tjäna med vår sång och vårt liv.

Pris: 150 kr

Kan beställas från
BIBLICUM FÖRLAG
Släntvägen 10
331 35 Värnamo

E-post: biblicum@bredband.net

Kritiska människor

Vad händer på domens dag med en troende som alltid kritiserar andra, skyller sina problem på alla andra och vägrar förlåta andra genom att alltid dra upp fel som de gjort tidigare?

Jag kan inte säga definitivt vad som kommer att hända på den yttersta dagen med denne konstant kritiske person eftersom jag inte kan se in i hans hjärta. Han kan vara en svag och omogen troende som påminner om korintierna och deras invanda dåliga uppförande (se 1 Kor. 1:11; 3:1-3). Eller också kan han vara en som inte tror, hans trosbekännelse är tom. Men jag kan säga att vi alla, till och med i kyrkan, måste ha att göra med kritiska människor och att det är viktigt att fastställa vad saken gäller och ta itu med problemet när det dyker upp.

Jag uppskattar att du ställer frågan och visar att du bryr dig. Det är inte normalt för kristna att ständigt kritisera andra människor. Vi bör inte nonchalera och än mindre ursäkta ett sådant uppförande eller ta lätt på det.

Ta det på allvar

Du beskriver ett kritiskt sinnelag. Det är ett bekymmer. Vi har alla sämre stunder, är på dåligt humör och ibland kritiska. Men Bibeln beskriver ett Guds barn som en person med en livsstil som domineras av den nya människan snarare än den gamla. Vi talar inte om moralisk fullkomlighet utan om att det märks på gudfruktiga förhållningssätt och gärningar om någon får sin näring och uppehålls av den helige Ande genom evangelium. Att ständigt nedvärdera andra och ha en oförsonlig attityd är inte förenligt med sann tro (som Jak. 3:9-12 och Matt. 18:21-35 tydligt visar). Så vi har anledning att ta detta på allvar.

Även om tron finns kvar är det inte *värdigt den kallelse ni har fått* (Ef. 4:1) att tala nedsättande om andra. Det kan mycket väl finnas psykologiska och sociala saker att ta itu med. Oftast är det så att det är de kränkta som kränker. Dåligt självförtroende och osäkerhet är ofta med i bilden, och olyckliga människor har en tendens att söka sig till – eller göra – andra olyckliga. Även om det mer handlar om social oförmåga att vara diplomatisk och taktfull är detta allvarligt för den kristna gemenskapen eftersom vi företräder Herren i vårt samspel med andra människor.

Ta tid att hjälpa

Vi måste verka för en förändring och bör inte bara konstatera dåligt uppförande. Jag måste tala rakt på sak med kritikern, påtala oacceptabla yttranden och begära att särskilt en som bekänner den kristna tron ska hålla fast vid bibliska normer. Herrens klara råd i Matteus 18:15-20 är tillämpligt på denna situation likaväl som alla andra avsteg från budet *älska din nästa som dig själv.* Inom kyrkan medför detta alltid en ömsint användning av lag och evangelium för att avslöja synd och framhäva Guds nåd mot syndare. Försök få hjälp av andra troende som känner personen och vet om hur han uppför sig. Målet är först och främst att se till hans andliga och känslomässiga behov. En välsignelse som följer med att tjäna kritikerns behov är att det hindrar oss att bli bittra eller genom tystnad ge möjlighet till dåligt uppförande.

Ha tålamod när du kärleksfullt vittnar för den kritiske. Förändringen kanske inte sker över en natt. Ingrodda beteenden är som bekant svåra att ändra på även om personen är ångerfull och växer till andligt. Förvänta trons frukter men var realistisk i dina förväntningar. Överlämna personen åt Guds ord och Ande. Fortsätt vittna för honom och be till Gud för honom.

Av prof. Forrest Bivens,
Forward in Christ 7/2010

Döden är som en svängdörr

Dödens udd är synden och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus (1 Korintierbrevet 15:56,57).

Andreas knackade flera gånger på dörren till Anderssons hus. Han såg att dörren stod på glänt och gick in. ”Tina! Tina! Är du hemma? Ska vi leka?” Han hörde inget svar så han fortsatte in i huset medan han ropade sin klasskamrats namn.

Vid dörren till vardagsrummet stannade han. Tina låg orörlig på golvmattan. Huvudet hade fallit tungt åt ena sidan. Andreas gick närmare. Hennes ögonlock var alldeles stilla, munnen lite öppen. Sov hon? Andreas försökte se om bröstkorgen rörde sig när hon andades, men den var också alldeles stilla. Kunde Tina vara . . . ?

”Hej Andreas!” sa Tina plötsligt och hoppade upp. Hon knuffade till stackars Andreas så han nästan ramlade baklänges. ”Vill du leka?”

”Tina! Jag trodde du var död när du låg så där.”

”Hur skulle jag kunna vara död”, fnittrade hon. ”Vi gick ju hem från skolan för en halvtimme sen. Jag spelade bara död som fröken berättade att en del djur gör när de är rädda för att bli angripna av ett annat djur. Jag är riktigt bra på det. Vill du också försöka?”

”Aldrig i livet! Att spela död påminner mig för mycket om att vara död. Jag vill inte ens tänka på döden!”

”Mamma säger att alla måste dö. Det händer till och med att femåringar dör.”

”Kanske det, men jag vill inte tänka på det. Vem vill vara ett

hemskt skelett i en kista? Vem vill bli nergrävd i jorden? De begravde min mormor mitt i vintern och brydde sig inte om att hon troligen frös ihjäl.”

”Andreas, din mormor var redan död. Hon kunde inte känna att det var kallt. Den delen av henne som levde var själen, och den for ut ur hennes kropp när hon dog.”

”Det är det som skrämmer mig. Vem vill flyga runt som ett spöke som ingen kan se?”

”Andreas, du blandar ihop saker och ting. Gud säger i Bibeln att det bara finns två ställen som själen kan komma till när kroppen dör. Antingen kommer en människa till himlen eller till helvetet.”

”Jag är rädd för döden, Tina. Tänk om Gud låter mig komma till helvetet?”

”Om du tror att Jesus har förlåtit allt ont du har gjort behöver du aldrig vara rädd för att komma till helvetet. Helvetet är till för att straffa synd. Men eftersom Jesus tog bort dina synder finns det faktiskt inget att straffa dig för.”

”Men om Jesus ändrar sig och inte vill rädda mig?”

”Det kan han inte, Andreas. Räddningen är redan klar. Tro bara vad Jesus har gjort för dig. Du får det som en gåva. Han som har betalat för dig var inte bara en människa. Han är Gud också. Jesus dog för dig och det är han som kommer att väcka upp dig på den yttersta dagen.”

”Tina, du får det att låta så lätt. Jag undrar varför så många är rädda för att dö.”

Det är nog för att många människor försöker möta döden ensamma, utan Jesus. Mamma brukar säga att döden är som en svängdörr. Om du dör och tror på Jesus svänger dörren till himlen. Om du dör och inte tror svänger dörren till helvetet.”

Andreas nickade tankfullt. ”Det viktiga är att dö i tron. Då behöver jag inte vara rädd för åt vilket håll dörren svänger.”

”Med Jesus kan den bara svänga åt ett håll – till himlen” utropade Tina med ett leende.

Bön: Käre Jesus, ibland blir jag rädd för döden. Påminn mig alltid om att jag är förlåten för din skull. Bär mig tryggt genom dödens dörr när jag dör, hem till dig i himlen. Amen.

(Av Joslyn Moldstad)

F Ö R B A R N

Årligt servicestopp på Hjälmargården

Hjälmargården i Läppe var lika idyllisk som alla andra år, bortsett från vädret kanske. Men inomhus slapp vi i alla fall frysa tack vare den nära gemenskapen, ett välfyllt program och varma hälsningar från våra systerkyrkor i Tyskland, Norge och Finland. Årets läger hade förlängts med en dag, till allas förtjusning, efter någons kloka initiativ att starta en namninsamling förra året. Varje läger är som ett välbehövligt servicestopp för allmän upprustning och ger oss alla ny kraft att kunna leva varje dag till Guds ära.

Vi har alla olika gåvor att använda i arbetet för Guds rike. Och alla behövs! Tack vare mångas engagemang behövde ingen svälta fysiskt under konferensen och för den andliga näringen stod främst Stefan Hedkvist, Peter Öman, John Vieths, Andreas Drechsler och Øyvind Edvardsen. Föredragen fokuserade på olika aspekter av det kristna livet, som hur samhällets syn på sex och samlevnad påverkar de unga idag (Öman) och hur vi ska stå emot tidsandan när det gäller att bevara kärnfamiljen (Vieths). I föredraget *Livets korthet och dödens visshet* beskrevs vårt obevekliga åldrande både utifrån ett bibliskt och ett biologiskt perspektiv (Hedkvist), och detta kompletterades med ett föredrag om *Himlen och evigheten* (Öman). Vi uppmuntrades till och fick tips om hur vi kan sprida evangeliet till människor i våra nära relationer (Vieths) och en mycket tänkvärd andakt påminde oss på självaste förhandlingsdagen om hur viktigt det är att inte låta personliga konflikter stå i vägen för vår huvuduppgift, som är just att sprida Guds kärleksbudskap (Edvardsen). Efter undervisningen fanns även viss möjlighet till reflektion och diskussioner, vilket uppskattades.

Barnen erbjöds såklart barnundervisning istället för långa föredrag och när de suttit stilla nog länge fanns det möjlighet för dem att leka i lekparken, spela volleyboll eller bada när vädret tillät. En kväll samlades ett stort gäng barn och ungdomar i alla åldrar på fotbollsplanen och kämpade tappert i en kreativ och omåttligt populär jätteversion av sten, sax, påse som innefattade imitationer av både jättar, trollkarlar och dvärgar!

Sång och musik var som alltid ett återkommande inslag i lägerprogrammet. Huvudansvarig var Andreas Frank som själv satt bakom pianot. Till sin hjälp hade han en gitarrist och en trummis. Detta, enligt Lars Gunnarson, eminenta LBK-band guidade oss genom en uppsjö nya lovsånger och ackompanjerade både barnkören, vuxenkören och försam-

lingens psalmsång. Tack vare dem presenterades den mesta musiken i en mer modern, kreativ och av och till riktigt svängig tappning. När helgen avslutades med en högtidsgudstjänst och vi gick fram till nattvarden till ljudet av gitarr och rytminstrument, tror jag att fler än en reagerade på hur nytt det var i LBK-sammanhang. Men jag tycker det var väldigt fint och stämningsfullt. Tänk vilka musiker vi har tillgång till!

På fredagskvällen arrangerades en bön- och sångstund. Under ständig församlingssång fanns möjlighet att själv skriva ner sina böner och lägga i tre olika lådor. En för böner som sedan lästes upp under den allmänna kyrkobönen, en för böner som endast lästes av en pastor och en för böner som inte skulle läsas av någon förutom Gud. Hela upplägget var nytt för oss i LBK men uppskattades av de flesta. Förbönen uppmuntrade till öppenhet och själavård och påminde oss om att det inte krävs dödsfara för att vi ska kunna lägga fram något i bön inför Gud.

Förutom konferensförhandlingar och den traditionella korvgrillningen, bjöd lördagen också på något nytt. De ungdomar som var med på midsommarlägret i Orbaden där aktiviteten redan testats, fick guida nästan 50 frivilliga genom en så kallad korsvandring. Korsvandringen begränsades till kyrksalen på grund av vädret och inleddes med att alla deltagare fick sina ögon förbundna. Under läsning av passionshistorien fick de bland annat höra piskslagen, känna spikarna mot sina handflator och smaka surt vin. Ett av målen var att öka kunskapen om, och förståelsen för, vad Jesu lidande och död i vårt ställe verkligen innebar, i och med att fler sinnen aktiverades. Fler än en kommenterade efteråt att de inte skulle kunna höra eller läsa passionshistorien igen utan att minnas vad de varit med om. Budskapet om hur Jesus blev slagen och genomborrad för våra överträdelsers skull blev plötsligt otroligt verkligt!

För några år sedan hittade jag en kylskåpsmagnet med texten: ”För mycket av det goda kan vara underbart.” Den gången handlade det om choklad, men jag skulle mycket hellre använda uttrycket för att beskriva LBK:s läger. Inte för att det på något sätt blir för mycket av det goda, utan för att det bara blir mer och mer underbart, ju mer vi får ta del av de välsignelser som våra läger och konferenser bär med sig!

”I Kristus har jag funnit liv,
Han är mitt ljus, min kraft, min frid”

Ingela Lindmark

FOTO: BJARTE EDVARDSEN

Håll varandra uppe!

Av Øyvind Edvardsen[1]

Visst är det härligt att börja dagen med ett litet morgondopp! Jag minns när jag var med pappa på årskonferens i Norrland för c:a 20 år sedan. Jag minns det ganska bra för de hade en utomhusbassäng där. Och eftersom det bara var pappa och jag som var där fick jag använda simbassängen ganska mycket. När alla andras föräldrar jagade in ungarna på barnundervisning och körövning blev jag ofta kvar i bassängen. Och när jag tröttnat på det traskade jag mitt under konferensförhandlingarna genomblöt fram till pappa och bad om en handduk De svenska föräldrarna tänkte nog ett och annat om den ouppfostrade norska busungen. Jag förstod tydligen inte vad pappa höll på med vid konferensförhandlingarna. Jag var på semester utan mamma och utnyttjade det maximalt. Pappa däremot jobbade!

De senaste åren har jag börjat förstå att han egentligen hade ganska mycket att göra på årskonferenserna. Och jag har fått större respekt för det arbete han lade ner för kyrkan för 20 år sedan. Det arbete han och många andra ledare lade ner för 20 år sedan får jag och alla andra i kyrkan dra nytta av idag. Det var under den tiden en konstitution utarbetades. Den delade upp LBK som kyrkoorganisation i olika delar, som kyrkostyrelse, lärokommission, valberedning osv. Den gjorde klart vilka riktlinjer som skulle gälla för arbetet i kyrkan. Vår kyrkas ledare arbetade för kontakt med andra kyrkor och fick med LBK i en större, världsomspännande organisation. Många av oss har fått gå på kristna skolor i våra systerkyrkor i USA och vi har fått delta i ungdomsläger i Europa som en följd av denna kontakt med andra kyrkor. För en del har den kontakten stakat ut vägen för resten av livet.

Men arbetet i kyrkan har inte bara präglats av frid och fröjd. Av någon anledning drabbas ofta kyrkor av inre stridigheter. Ofta uppstår personkonflikter kamoflerade som lärostrider. Så också i LBK. Vi har väl alla en och annan gång varit mer upptagna av flisan i vår broders öga än av bjälken i vårt eget. Självrannsakan har väl inte alltid varit på topp. Vår egen stolthet har stått i vägen för kyrkans egentliga arbete, att förkunna evangeliet. För det är det vi ska hålla på med, att förkunna evangeliet för alla människor. Det är vår huvuduppgift. Det är där vårt fokus ska ligga, på evangeliet och människors frälsning. Det är viktigt att komma ihåg att vi människor bara är redskap. Det kommer inte an på oss. Kyrkan hänger inte på oss som människor. Det är inte vår kraft eller vår styrka som håller kyrkan uppe. Kyrkan uppehålls enbart av den kraft som Kristus ger oss. Den kraft vi får som rättfärdiggjorda syndare. Den kraft vi får som Guds kära barn. Kraften kommer från Kristus, inte från oss. Och det är genom hans kraft som kyrkan byggs upp. Och på samma sätt som kyrkan byggs upp när Kristus får stå i centrum så bryts den ner när vi sätter oss själva före Kristus. När vi människor tror att det börjar handla om oss och inte Kristus bryts kyrkan ner. Men det är i kärlek kyrkan ska byggas upp. Det är i kärlek den ska växa. Och den kärleken är inte osynlig för oss människor. Vi kan se med blotta ögat var kärlek kommer till uttryck. Och en karaktäristik Gud själv ger kärleken är att den inte tillräknar det onda.

Vem är kyrkan? Vem utgör LBK? Vad är LBK? LBK är en samling dyrt köpta människor som Jesus Kristus har dött för på korset. Vi är en samling värdefulla redskap i Guds plan för att rädda alla människor. Vi är Guds barn! Var och en av er som sitter här är viktiga bitar i det pussel som är LBK. Ni har alla något värdefullt att bidra med. Och ni har alla fått kraft att bidra med något. Det är ni, kära vänner, kvinnor och män, unga och gamla, som är LBK. Det är ni som genom församlingen skickar röstberättigade till konferensen för att framföra vars och ens mening. Kära röstberättigade! För fram deras synpunkter i kärlek! Respektera konferensen! Kom ihåg att det handlar om Kristus och själarnas frälsning! Inte om vem som sagt vad för 10-15-20 år sedan.

Vi är en ung organisation i historiskt sammanhang. Våra ledare som de senaste 30-40 åren har lagt ner otaliga timmar på LBK behöver stöd och avlastning. Som organisation måste vi se framåt.

[1] Morgonandakt som hölls före LBKs konferensförhandlingar på Hjälmargården 24 juli 2010.

Vi måste se framåt samtidigt som vi har med oss det viktigaste i bagaget, vår tro på Kristus som vår Frälsare från synd. Vi måste gå vidare på bekännelsens grund. Det är på tiden att vi vänder fokus från LBK som organisation och istället mot den enskilda människan i den enskilda församlingen. LBK är ett serviceorgan för våra församlingar. Församlingarna består av enskilda människor. Det är er det handlar om. Det finns människor som lider, det finns människor som är ensamma, det finns människor som har det svårt, det finns människor som behöver vår hjälp och som behöver tröstas med Guds ord.

Vi är alla lemmar i Kristi kropp. Vi håller varandra uppe, var och en på sitt sätt. Låt oss använda våra unika gåvor och egenskaper till att främja evangeliet och människors frälsning. Låt oss ha lite mer respekt för konferensen än den oskyldige sexåringen som genomblöt avbröt konferensförhandlingarna för att få tag i en handduk.Vi är vuxna människor, det förväntas lite mer av oss. Det är dags för LBK att ta några steg framåt. Nu har ni möjlighet att påverka hur det ska ske!

Låt oss be!
Vi tackar dig Gud för att vi har LBK. Tack för de människor som vågade ta steget ut ur sina villolärande kyrkor för att bilda en kyrka där den sanna läran står i fokus. Låt oss aldrig släppa taget om denna dyrbara skatt. Öppna också våra ögon så att vi ser våra kristna vänner runt omkring oss som är i nöd. Det finns människor som behöver vår hjälp. Det finns människor som behöver tröst från en kristen medmänniska. Gud, använd oss till att främja din sak här på jorden. Använd oss till att vittna om den härlighet som vi har att vänta! Käre Herre, välsigna vår konferens idag. Amen.

Prästvigning i Norge

F.v.: Kjell Petter Bakken, Torsten Carlsson, Egil Edvardsen, Øyvind Edvardsen, Tor Jakob Welde, Terje Todnem och Birger Kvilhaugsvik.

Den sista söndagen i augusti var en stor glädjedag för Den Lutherske Bekjennelseskirke i Norge. Ett vackert sommarväder skapade en fin inramning till gudstjänsten när Øyvind Edvardsen skulle prästvigas. Många människor i högtidsstämning hade kommit lång väg för att vara med i St Lukas kyrka i Stavanger.

Själva prästvigningen utfördes av pastor Egil Edvardsen. Ordföranden i St Lukas församling, Terje Todnem, läste kallelsebrevet och deltog under ordinationen tillsammans med Torsten Carlsson, ordförande i LBK Sverige, samt Birger Kvilhaugsvik från församlingen i Avaldsnes och pastor Tor Jakob Welde med bibelläsning och handpåläggning.

Pastor Egil Edvardsen talade över Paulus ord till den unge Timoteus: *Ge akt på dig själv och på din undervisning och håll troget ut med den. När du gör det frälser du både dig själv och dem som lyssnar på dig* (1 Tim. 4:16).

Alla närvarande serverades middag i kyrkan som för tillfället var mycket vackert prydd med blommor. Ett rikt urval av desserter och kakor kom också fram på bordet så småningom. Hälsningar och tal framfördes, bl.a. av vår svenske gäst Torsten Carlsson. Det hade också kommit hälsningar från systerkyrkor i Tyskland och Amerika.

Den nye pastorn har fått sin utbildning i LBKs teologiska seminarium i Ljungby och vår tyska systerkyrkas teologiska seminarium i Leipzig.

Øyvind Edvardsen ska fungera som hjälppräst både i församlingen i Stavanger och församlingen i Avaldsnes. Var med i förbön för den nye pastorn!

Tor Jakob Welde

Sommarläger i Finland

Finska systerkyrkan SLT lyckades i år finna det utmärkta Santala institutet i Hangö till plats för sommarlägret. Dessutom visade sig platsen vara den billigaste hittills och med bra kök och vänlig personal. Trettiofyra glada gäster mötte upp i år. Antalet kan anses vara acceptabelt i våra förhållanden. Dagarna genomfördes i möjlig mån i dubbelspråkiga tecken. Vi hade tänkt att förutom de svenska gästerna också systerkyrkans medlemmar från Österbotten skulle vara i behov av översättning från finska till svenska. Det visade sig emellertid, till vår stora överraskning, att vi i stället fick hjälp av trossyskonen S:t Johannes vid översättning också från svenska till finska. Hans Ahlskog ställde även upp med ackompanjemang av sångerna, oss till stor njutning och glädje. Seth Erlandsson fick det på så sätt lättare den här gången.

Vi hade glädjen att även i år ha kära gäster förutom från Sverige också från USA. Dagarnas tema var den viktiga och tröstefulla sanningen ”Till frihet har Kristus gjort oss fria”. Föredragshållarna respektive föredragen var följande: Ola Österbacka (St Johannes ev luth. församling) ”Vad är den kristnes frihet”, John Vieths (WELS) ”Falsk frihet - felbrukad kristen frihet”, och Seth Erlandsson (LBK) ”Frälsning och frihet enligt Gamla testamentet”. Föredragens gedigna innehåll är givetvis omöjligt att återge i detta sammanhang. Beställ därför gärna föredragen från Jukka Söderström genom e-post JS@jukkas.pp.fi . Föredragen finns att få gratis på svenska (förutom John Vieth´s) och på finska.

Förutom den gemytliga samvaron i underbar sommarvärme fick vi njuta av rikligt Guds ord i form av morgon- och kvällsandakter. De traditionella karla- resp. kvinnomötena hölls också. Strandbastun uppvärmdes båda kvällarna till kroppens och själens väl. Och havssimning bjöd på uppfriskande svalka.

Söndagens gudstjänst kunde firas i extra festliga tecken genom att Haukipudas församlings konfirmand Anni Kreetta Erkkilä upptogs som nattvardsberättigad medlem i kyrkan. Gudstjänsten förrättades av Jukka Söderaström och Juhani Viitala. Pastor Viitalas predikan över 2 Mos 3:1-15 hade rubriken ”Tag av dig skorna”. Den handlade bl.a. om hur Kristus uppenbarade sig för Mose 1500 år före sitt förkroppsligande, sin inkarnation, och gav honom uppgiften att leda Guds folk ur träldomen till det utlovade landet.

Gästerna kunde åka hem efter dagarna i Hangö med glädjen i hjärtat att i Guds ord och sakrament ha fått dela sin gemensamma tro med trossyskonen ännu ett nådens år.

Jukka Söderström

Sammanfattningar av föredragen:

Ola
Den gamla människan är bunden av *opinio legis*, trälbundenheten under lagen. Den gör att vi har en tendens att lägga allt under lagen så att det blir en trältjänst. Den gamla människan kan aldrig bli fri. Lagen kan inte göra oss fria. Vi kan göra oss fria från en bestämd synd, men vi kan inte bli fria från Synden som finns i vår onda natur. Genom omvändelsen, den nya födelsen, får vi ett nytt hjärta med lust att göra det som Gud vill. Då är vi fria till ett liv i Guds gemenskap, och har en vilja som är fri att tjäna. Det är evangeliet som ger oss den verkliga friheten, friheten från krav och fruktan.

Syftet med den kristnes frihet är att vi ska få vara med i vilan – vilan i tron här mitt i kampen mellan köttet och anden, och slutligen den eviga vilan i himlen. Men det här syftet är inte självviskt. Den vila och frihet vi åtnjuter vill Gud ska föras vidare till våra medmänniskor. Därför heter det i Galaterbrevet (5:13):

Ni är kallade till frihet, bröder. Använd bara inte friheten så att den onda naturen får något tillfälle, utan tjäna varandra i kärlek.

John
Kristna frestas på olika sätt att missbruka sin kristna frihet. Skriften varnar för tanken att förlåtelsen som förkunnas genom evangeliet ger oss frihet att synda. Den lär oss att vår frihet i Kristus inte ska användas på ett självviskt sätt utan tjäna vår nästa även i de val vi gör när det gäller ”adiafora”.

Seth
Israels särställning med den Heliges boning mitt ibland sig krävde att folket måste följa **en rad helighets- och gudstjänstföreskrifter** (den s.k. ceremoniallagen). De fick inte beblanda sig med andra folks avgudar och ta efter deras hedniska seder och skriande omoral. Den detaljreglerade heliga prästtjänsten, åtskillnaden mellan rent och orent, helighetsreglerna, renhetsceremonierna, de många reglerna för vad som skulle offras vid de olika högtiderna mm skulle vittna om och förebilda den frälsning som den utlovade Messias skulle utföra en gång för alla. Gamla förbundets lagar och ceremonier pekade fram emot Messias ankomst som inledningen på ett nytt förbund: ”Se, dagar ska komma, säger HERREN, då jag ska sluta *ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus*… Jag ska lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan… Jag ska förlåta deras missgärningar och deras synder ska jag inte mer komma ihåg” (Jer. 31:31, 33, 34).

Utan förtröstan på Herren och utan tacksamhet för hans nådiga befrielse från syndaskuld, fångenskap och hedniskt mörker **blir tjänareuppdraget en tung börda.** Israel tappade lätt ur sikte de många reglernas och ceremoniernas andliga innebörd, budskap och sammanhang. Många trodde att ett mekaniskt utförande av vissa böner och offer var förtjänstfulla gärningar som Gud skulle belöna. Man förstod inte att dessa ceremonier blev ett hån mot Gud, när de utfördes utan tro och tillsammans med ondska.

En yttre, mekanisk och tvångsmässig laguppfyllelse av ceremoniallagen var oförenlig med kärlek till Gud. Det ledde till anspråk på rättfärdighet och förakt för andra, fastän man på ett flagrant sätt bröt mot flera av tio Guds bud. Behovet av Messias ställföreträdande lidande och död för våra synder försvann och Messiastron förvandlades gradvis till en tro på en världslig kung för ett jordiskt, judiskt herravälde.

Meningsfull midsommar

Det var både glada och trötta ungdomar som den 27 juni satte sig i bilar och tåg för att bege sig hemåt efter 5 dagars intensivt midsommarläger i Orbaden i Hälsingland. De flesta var säkerligen lite omtumlade efter alla upplevelser de fått på lägret, men jag tyckte mig också kunna ana en ny glädje och frimodighet. Den personliga tron, och Guds kärlek och omsorg om oss var verkligen centrum under hela lägret. Kanske var det fler än jag som fått sig en tankeställare angående sin relation till Gud.

En speciell upplevelse var det till exempel att delta i korsvandringen. Lite nervösa blickar kunde urskiljas när vi en morgon fick börja dagen med att sätta på oss ögonbindlar. Sedan blev var och en varsamt ledd till olika stationer som motsvarade delar av Jesu lidande. Vi fick lyssna på Bibelns skildring av Jesu väg till korset, och orden blev verklighet! Vi hörde piskrappen och hur folket hånade vår Guds son. Vi fick bära tvärbjälken på våra axlar och känna hur spikarna hamrades in när vi låg på korset. Vi fick smaka ättika på våra läppar. Korsvandringen blåste verkligen liv i de berättelser vi hört så många gånger.

En annan höjdpunkt var den förbönsgudstjänst som hölls under lördagen. Många menar att vi lutheraner ber för sällan och hellre använder färdigformulerade böner än att be direkt från hjärtat. Nåja, kanske ligger det något i den kritiken. Även om vi vet att bönen inte är ett nådemedel, så vet vi också att bönen är en väsentlig del i vår relation till Gud. När vi ser hur mycket Gud älskar oss och hur mycket vi fått förlåtet, blir det helt naturligt att vilja vara nära Gud. Samtala med honom. Be honom om hjälp. Tacka honom.

I förbönsgudstjänsten uppmuntrades alla att komma inför Gud i bön. I lovsång. Genom att tända ett ljus. Att skriva en bön på en lapp. Att gå till någon av våra förebedjare, berätta om sina bekymmer och låta sina trossyskon formulera orden. Ingen gick nog oberörd från denna gudstjänst som varade i 3 timmar.

Lägret hade sitt alldeles egna lägerband, ESA. Det bestod av Elias, på trummor och ukulele, Samuel på gitarr och Andreas på piano. Ja, nu ska jag inte skryta för mycket eftersom jag råkar vara pianisten i det lilla bandet - men den ström av positiva kommentarer som jag fick efter lägret verkar tyda på att det var uppskattat. Bandet ledde församlingen i alla sånger och lovsånger vilket nog var en upplevelse för alla de som tidigare mestadels sjungit klassiska lutherska psalmer till orgel.

Kort sagt, ett mycket fint och välplanerat läger! Solen sken på våra huvuden. Guds ord sken i våra hjärtan.

Planen är att midsommarlägret ska bli en tradition i LBKung, och växa sig både större och bättre. Så om du inte var med i år, missa då inte att redan nu boka upp midsommarhelgen år 2011!

Andreas Frank

144.000
30 juni 2011

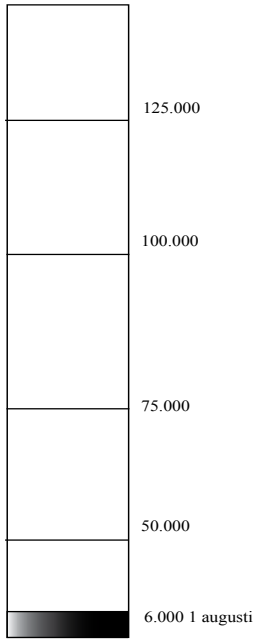

Under dagarna på Hjälmaregården visade jag på att vårt kära LBK behöver få in mer gåvor för att gå runt.

Som det nu är förbrukar vi avsevärt mer pengar än vad vi får in.
Jag tror att vi lätt kan ändra på detta.

Ett exempel: Om 60 personer månadsvis sätter in 200:- ger detta 144 000 :- på ett år. Två hundra kronor i månaden blir knappt sju kronor om dagen. Visst klarar vi väl det?

Vill du vara med på detta så föreslår jag att du låter din bank göra månadsöverföring på konto
9960 4202273365.

Gud älskar glada givare!

Kassören

Nordea Bank

9960 4202273365

Konfirmation

Camilla Lindmark

Lutherska Immanuelförsamlingen
10-08-29

Lutherska Bekännelsekyrkans 28:e kyrkokonferens

Konferensförhandlingarna skedde i en positiv anda och med god uppslutning. Förhandlingarna inleddes med Hebr. 10: 23-24: ”Låt oss orubbligt hålla fast vid hoppets bekännelse, ty den som har gett oss löftet är trofast. Låt oss ge akt på varandra och uppmuntra varandra till kärlek och goda gärningar.”

Bland annat togs beslut om vår framtida pastorsutbildning. Vidare bekräftades vår kyrkogemenskap med LBK i Norge. Tre motioner behandlades.

Efter genomförda val har kyrkostyrelse och lärokommission följande sammansättning:

Kyrkostyrelse	Torsten Carlsson	Ordförande
	Seth Erlandsson	Vice ordförande och sekreterare
	Ola Berg	Vice sekreterare
	Rickard Lindmark	Justeringsman
	Ingvar Adriansson	Suppleant
	Carl Nordberg	Suppleant
Kassör	Lars Gunnarsson	

Lärokommissionen omvaldes och består av Alvar Svenson, Stefan Hedkvist och Peter Öman.

Vid avslutningen bestämdes att vi inför sommaren 2011 ska planera för ett sommarläger på Hjälmargården den 13 – 17 juli och till detta inbjuda våra systerkyrkor i Finland och Norge. Program för detta kommer att utformas av lärokommissionen. Till sin hjälp utsågs ett programråd bestående av Gunilla Hedkvist (samordnare), Anna Karlsson, Carl Nordberg och Andreas Frank.

Torsten Carlsson

Kyrkhelg

i Ljungby 6-7 november

S:t Markus församling bjuder in till kyrkhelg vid Allhelgonahelgen.

Programmet kommer att erbjuda föredrag och gemenskap under lördagen och avslutas med gudstjänst och kyrklunch på söndagen.

Program och annan information kommer att finnas på www.markuskyrkan.net.

Anmälan till elainesvenson@yahoo.se senast 31/10.

Alla hälsas välkomna!

Vi bär alla syndens börda

Bröder, om ni kommer på någon med att begå en överträdelse, då ska ni som är andliga människor i mildhet upprätta en sådan. Men se till att inte också du blir frestad. Bär varandras bördor så uppfyller ni Kristi lag (Gal. 6:1,2).

Tänk dig att en bil har kraschat framför ditt hus och en man ligger medvetslös på din gräsmatta och håller på att förblöda. Skulle du då strunta i honom och hoppas att någon annan skulle dyka upp? Självklart inte! Du skulle ringa 112 och göra allt du kunde för att hjälpa honom.

Tänk dig nu att någon har kraschat i tron och förblöder andligt. Han kanske inte ens märker det. Skulle vi strunta i honom och hoppas problemen försvinner? Han skulle kunna dö, för evigt skild från Gud!

Vem är det Paulus talar om? Han talar om medkristna som ”begått en överträdelse”. Det innebär att de fångats av en synd. De har förlorat förmågan eller kraften att stå emot. De kanske är i ett förnekelsetillstånd och felaktigt tycker att deras handlingar inte alls är synd. Det kanske handlar om sex utan äktenskap eller beroende av droger eller alkohol. Det kan vara något så alldagligt som att strunta i Gud och hans ord,

Det är inte lätt att ta itu med en felande bror eller syster. Du kan förvänta dig att bli avvisad eller såra hans känslor. Han kanske inte vill prata med dig längre. Hon kanske kommer att anklaga dig för att lägga dig i hennes angelägenheter. Men är det att lägga sig i när man varnar någon som befinner sig i fara? Om du var läkare och visste att din patient skulle vara död inom ett år om han inte slutade dricka, skulle du då inte tala om det för honom?

Paulus visar oss vad som är målet: Upprätta honom i mildhet. Att upprätta innebär att återställa något till vad det var. Ordet användes om att reparera fisknät eller sätta ihop ett brutet ben. Herren vill att vi ska göra allt vi kan för att återställa dem som fått sin relation med Kristus bruten. Den måste återställas och helas.

Det är så viktigt att göra detta varsamt! Det är inte bra att vara arrogant: ”Din stackare, du borde rätta till ditt liv så det blir som mitt.” Det finns en orsak till att vi tillsammans bekänner att vi är fattiga syndare som förtjänar Guds vrede. Tillsammans går vi till korset och ser vilka bördor Jesus bar för oss alla.

Herre Jesus, du har upprättat oss genom din nåd. Visa oss hur vi kan hjälpa varandra genom att lägga våra bördor av synd vid ditt kors. Amen.